

76. Письмо А.А. Шахматова – Д.К. Зеленину, 21.II.1920 г. // ПФА РАН. – Ф.849. – Оп.3. – Д.457. – Л.11.
77. Письмо А.А. Шахматова – В.Перетцу, 27.II.1920 г. // ПФА РАН. – Ф.1277. – Оп.1. – Д.91. – Л.46.
78. Зеленин Д.К – А.И. Соболевскому, 4.III.1920 г. // РГАЛИ. – Ф.449. – Оп.1. – Д.161. – Л.25 26.
79. Соболевский А.И. – Б.М. Ляпунову, б.д. // ПФА РАН. – Ф.752. – Оп.2. – Д.293. – Л.10.
80. Полонська-Василенко Н. Спогади. – С. 318, 319, 321.

S. Kopylov. Lifestyle and scientific works of the Ukrainian historians in the first decade of the twentieth century. The lifestyle and scientific creativity Ukrainian historians before and during the Ukrainian revolution of 1917-1920 has been revealed on the base of the sources of personal origin – memoirs (memoirs and diaries,) epistolary texts in the article. It is proved that Ukrainian historians formed the core of the academic community, the priorities of which were Research Pedagogical professionalism, fruitful communication in the corporate environment, which determined the style of their scientific work and everyday life. Appropriate lifestyle shaped their sense of dignity, self-respect and the importance of the professional choice deformed after the establishment of the Bolshevik regime.

Key words: *scientist, historian, lifestyle, life, scientific activity, memoirs, epistolary texts, historical science.*

Отримано: 24.06.2014 р.

УДК 94(477. 83/.86) "1914-1916":37

С. Олійник

МАТЕРІАЛИ ЧАСОПISУ «ВІСНИК СОЮЗУ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ» ПРО ВЗАЄМИНИ ГАЛИЦЬКОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ З РОСІЙСЬКОЮ ВЛАДОЮ В ВОЄННИЙ ПЕРІОД 1914-1916 РОКІВ

С. Олійник. Матеріали часопису «Вісник Союзу визволення України» про взаємини галицької інтелігенції з російською владою в воєнний період 1914-1916 років. У статті проводиться джерелознавче дослідження часопису «Вісник Союзу Визволення України» на предмет висвітлення у ньому взаємин галицької інтелігенції з російською владою у воєнний період 1914-1916 років, розкриваються їх суспільно-політичні, соціально-економічні та національно-культурні аспекти. Визначається актуальність даної проблематики. Аналізується історіографія проблеми, яка підтверджує необхідність відповідної наукової студії.

У публікації відмічається, що в журналі представлено значну кількість заміток, які інформують про реакцію галицької інтелігенції на діяльність росій-

ських окупаційних властей в Галичині (репресії, утиски, депортації, закриття українських організацій, переслідування греко-католицької церкви).

Редактори часопису спробували звернути увагу читачів на життя галицьких депортованих до Росії, навести статистичні данні. На сторінках журналу представлено інформацію про галицьких біженців в Європі, які не бажали опинитися під російською владою, їх культурно-освітню та суспільно-політичну діяльність в еміграції.

В опублікованих матеріалах прослідковуються взаєминами галицьких москвофілів з російською владою. Автори заміток відмічали їх непростий характер, існування суперечок, і показували справжню антиукраїнську сутність галицьких москвофілів.

Ключові слова: «Вісник Союзу Визволення України», Галичина, галицька інтелігенція, Російська імперія, російська окупаційна влада, російська окупація.

С. Олійник. Матеріали журналу «Вестник союза Освобождения Украины» об отношениях галицкой интеллигенции с российскими властями в военный период 1914-1916 годов. В статье проводится источниковедческое исследование журнала «Вестник Союза Освобождения Украины» на предмет освещения в нем взаимоотношения галицийской интеллигенции с российской властью в военный период 1914-1916 годов, раскрываются их общественно-политические, социально-экономические и национально-культурные аспекты. Определяется актуальность данной проблематики. Анализируется историография проблемы, которая подтверждает необходимость соответствующей научной студии.

В публикации отмечается, что в журнале представлено значительное количество заметок, которые информируют о реакции галицийской интеллигенции на деятельность российской оккупационной власти в Галиции (репрессии, притеснения, депортации, закрытие украинских организаций, преследование греко-католической церкви).

Редакторы журнала попытались обратить внимание читателей на жизнь галицийских депортированных в Россию, привести статистические данные. На страницах журнала представлена информация о галицийских беженцах в Европе, которые не желали оказаться под российской властью, их культурно-образовательную и общественно-политическую деятельность в эмиграции.

В опубликованных материалах прослеживаются взаимоотношения галицийских москвофилов с российскими властями. Авторы заметок отмечали их непростой характер, существование споров, и показывали настоящую антиукраїнську сутність галицьких москвофілов.

Ключевые слова: «Вестник Союза Освобождения Украины», Галиция, галицийская интеллигенция, Российская империя, российская оккупационная власть, российская оккупация.

З початком Першої світової війни Російська імперія отримала можливість долучити до своїх земель Галичину, останню територію колишньої Київської Русі, яка до цього часу не була під її контролем (так звана мрія про завершення справи Калити). Історична наука приділила велику увагу

перебігу подій, пов'язаний із цим регіоном, зокрема процесу практичного втілення у життя намірів імперії Романових, складовою частиною якого були взаємини галицької інтелігенції з російською владою у воєнний період 1914-1916 років. Аналіз видань сучасників тих подій¹, радянських², зарубіжних³ та вітчизняних⁴ авторів вказує на проявлення, в тій чи іншій мірі, інтересу до вказаного аспекту в історії галицької інтелігенції, але в той же самий час засвідчує необхідність подальших студій. У цьому плані вагоме місце посідає звернення уваги на джерельну базу, зокрема, часопис «Вісник Союзу Визволення України».

Проблеми взаємин галицької інтелігенції з російською владою в зазначений період знайшли своє висвітлення в багатьох часописах тих часів, серед яких є і «Вісник Союзу Визволення України», головний друкований орган української політичної еміграції, редакція якого базувалася у Відні. Редакційна колегія не лише наводила факти, робила їм оцінки, а намагалася передати загальну картину подій. Загалом видання прагнуло поширювати інформацію, як серед населення габсбургської імперії, галицького краю, так і, попри бойові дії, на території Наддніпрянської України.

Уже в дебютному випуску за 5 жовтня 1914 р. було вміщено відозву партії українських соціалістів революціонерів, де роз'яснювалися не лише мета війни з боку російської сторони, а також її плани стосовно галицьких українців. У документі відмічалася роль у цих процесах галицьких москвофілів, яких було охарактеризовано як запроданців⁵.

Загалом, звернення уваги на діяльність галицьких москвофілів, серед яких значну частку становила місцева інтелігенція, стало однією із головних тем номерів часопису.

У своїй політиці щодо Галичини російський уряд та російська окупаційна адміністрація тісно співпрацювали з галицькими москвофілами. Однак, попри існуючу співдружність, між ними мали місце певні непорозуміння та конфлікти. Даний аспект також знайшов своє відображення на сторінках «Вісника Союзу Визволення України». Мається на увазі суперечка між «Прикарпатською Русю» В. Дудикевича та «Львівським воєнним словом» штабу головнокомандуючого російською армією щодо приміщення та друку накладів в ставропігійській типографії⁶. Усі бажачі читачі мали змогу досить докладно ознайомитись з перебігом та результатом протистояння.

Галицьке москвофільство і надалі продовжувало знаходитися в полі зору часопису. Так, наприклад, в його виданні за 12 вересня 1915 р. зазначалося про налагодження проросійсько налаштованих діячів (В. Дудикевича, Ю. Яворського, І. Кстецького, Ю. Аликсевича С. Грабського та ін.) переведення видавництва москвофільських часописів зі Львова до Києва⁷. У одній із частин публікації З. Кузелі «Галицькі «емігранти» в Росії», на основі передруків з «Прикарпатской Руси», наводяться приклади як москвофільські діячі вітали «звільнення» Галичини російським військом: «сотни лет мы вас ждали, русские орлы, сотни лет мечтали в глубине сво-

ей души об этом чудном моменте, когда вы прилетите с далекого севера и близкого юга ...», прославляли російського царя, бажали йому подальших перемог, а австрійського цісаря називали «паработитель, угнетатель», як відкривали першу російську школу в Запитові, читальні товариства ім. Качувського в Глинянах і Жовтанцях тощо⁸. У черговому продовженні цього ж автора стверджується що «евакуації» львівської інтелігенції до Росії доклали руку місцеві москвофіли⁹.

Розлогу інформацію про діяльність на теренах краю москвофілів містила одна із серійних публікації часопису – «Галичина в життю України» М. Лозинського¹⁰. Автор свідчив, що з початком війни стало добре зрозуміло яке завдання мала москвофільська партія в австрійській Україні. Вказував він і на те, що ще напередодні світового конфлікту в Києві утворився москвофільський «Карпато-Русский Освободитель Комитет», який поставив собі за мету співпрацювати з «російською армією в справі відізнання австрійської України від Австрії та прилучення її до Росії». Переконливості матеріалів сприяють посилення на документи, видані цією організацією, окремі цитування. М. Лозинський відмічав активну роботу галицьких москвофілів в Петербурзі, згадував про окрему аудієнцію, яку мав їх лідер В. Дудикевич з російським царем Миколою II. На переконання автора, до появи маніфесту «До російського народу Галичини», доклали саме руку галицькі москвофіли. А таку проросійську політику галицьких москвофілів і підтвердила війна¹¹.

Цікавою видається стаття М. Троцького «Сила національної організації», в якій на основі інформації з російських видань, зустрічаємо загальну оцінку галицьких москвофілів. Так, з передруку «Речь» в 1914-1915 рр. російська влада в Галичині знаходилася цілковито під їх впливом москвофілів. Ця група хоча була віддана до глибини душі Росії, але виступала злим дорадником галицької адміністрації. Дудикевич і компанія проводили занадто різку політику, вбачаючи зрадника в кожному читачеві «Кобзаря», хто говорив наріччям Грушевського. Але вони не були міцною суспільною групою, не мали підтримки в селянства, на яку можна було б опертися в боротьбі з австрійським впливом. Інший приклад негативної оцінки галицьких москвофілів автор наводить з «Нового времени», в якому зазначалося, що їх приятелі москвофіли не мають підтримки в народі, а досвід двох років показав росіянам, що москвофіли можуть більше нашкодити ніж допомогти навіть шовіністичній російській пропаганді в Галичині¹². Таке розчарування російських урядовців в москвофілах, як подається в одному з передруків за 17 вересня 1916 р. дійшло до того, що Петербург вирішив не доцільним переводити часопис «Прикарпатская Русь» до знову захопленого Тернополя¹³.

Не залишив увагою Вісник і життя та побут галицьких «емігрантів» в Росії (В. Дудикевича і його соратників). Про це йшлося в номері за 1 жовтня 1916 р. Автор наводить дані про умови проживання лідера галицьких москвофілів, отримані ним асигнування від російської влади і т.п.¹⁴.

Аналіз номерів «Вісника Союзу Визволення України» засвідчує, що попри свою антимосковфільську заангажованість редколегії, авторів та дописувачів, у ньому знайшлося місце для повідомлення факту прийняття 47 галицькими москвофільками, слухачками учительських курсів, православ'я¹⁵.

У результаті бойових дій 1914 р. російські війська опанували територію Галичини, де було встановлено владу російської окупаційної адміністрації. Діяльність її мала безпосереднє відношення до галицької інтелігенції, в якій нова влада вбачала серйозну загрозу і звинувачувала в «мазепинстві».

Російська влада прагнула здійснити зміни в релігійному житті Галичини. Одним із важливих важелів створення умов для майбутньої інкорпорації мало стати викорінення уніатства та примусове навернення греко-католиків до православ'я. Безперечно такі дії нових господарів викликали обурення і хвилювання в галицькій громадськості. Про це писалося у редакційній публікації за 30 листопада 1914 р.¹⁶ Там же вміщено інформацію яка теж мала безпосереднє відношення до галицької інтелігенції. У статті зазначалося що російська влада вдалася до походу на українську книжку, українську школу, українські інституції, припинено функціонування українських наукових і просвітніх інституцій (наукове товариство ім. Т.Шевченка, товариства «Просвіта», Національний музей ім. митрополита Шептицького), з українських книгарень і бібліотек забрано всі українські книжки, а мешканці краю самі мали здавати українську літературу російським військовим командам, заборонено українську мову, навіть в приватному спілкуванні¹⁷. Наприкінці статті робиться слушне заключення про те, що «російський варвар одним розмахом хоче знищити дотеперішній культурний набуток австрійської України»; «таку то «свободу» несе Росія своїм «пригніченим братам» в Галичині¹⁸. Подібного характеру були опубліковані в часописі у цьому ж номері звернення галицького політикуму: Голови парламентського клубу К. Левицького, віце-президента австрійської палати послів Ю. Романчука, члена парламентської комісії Є. Олесницького та ін., які засвідчили протест українського парламентського представництва проти ганебних актів насильства Росії¹⁹. Там же вміщено інформацію про вересневий циркуляр Галицького генерал-губернатора Г. Бобринського, а саме загрозу покарання трьома місяцями в'язниці чи штрафу у 3000 крб. за невиконання інструкцій щодо української книжки. Як слушно зазначили галицькі діячі, така політика «не означає нічого іншого як лише послідовне продовження політики винищення, котру Росія веде проти самого факту існування української нації»²⁰. Вважаємо за необхідне зазначити на досить вдалий і сильний хід, а саме історичний екскурс в минуле, який свідчить про справжнє обличчя намірів імперії Романових щодо Галичини²¹.

Як видно зс сторінок часопису, надзвичайно обурив галицьких освітян випадок у Львові, пов'язаний з клопотанням українських жінок-вчите-

льок до генерал-губернатора в шкільній справі, коли на запитання українською мовою провідника депутації, граф, обурившись і звинувативши її в «мазепинстві» і «попрохав», якщо вона не вміє російською, то нехай спілкується польською²².

Серед публікацій «Вісника Союзу Визволення України» слід відмітити серію, присвячену українським товариствам і організаціям у Львові в часи російської інвазії. У кількох випусках простежується не лише їх функціонування (Наукове товариство ім. Т. Шевченка, товариство «Просвіта», «Українське педагогічне товариство», «Український національний музей», «Крайовий кредитний союз», Товариство «Дністер», «Сільський господар», «Союз торговельних спілок», «Академічний дім», школа ім. Б. Грінченка та ін.), а й наводяться дані про окремих діячів, їх долю, репресії щодо них тощо²³. Найбільш інформаційним є відомості про наукове товариство ім. Т. Шевченка, «Українське педагогічне товариство» та товариство «Просвіта». Значна увага приділяється їх матеріальним втратам. Неординарним фактом видається повідомлення про те, що, попри утиски з боку нової влади, галицькій національно налаштованій інтелігенції вдалося відбити приміщення в окупантів.

Слід також зазначити, що значна частка галицької інтелігенції, справедливо вбачаючи в російській армії, зокрема адміністрації, загрозу своєму існуванню, змушена була відступити з австрійськими військами. Вона, як засвідчують матеріали часопису за травень 1915 р., постійно засуджувала політику російської влади, і підтримувало українство Галичини²⁴.

Поряд із різноманітними утисками з боку російської окупаційної влади галицька інтелігенція зазнала й репресій, чимало їх було примусово виселено, депортовано, окремі потрапили до числа заручників тощо²⁵.

Звичайно, редколегія Вісника не могла оперувати повними статистичними даними щодо масштабів репресій, однак у часопису наводилися прізвища та кількість тих, хто зазнав репресій з боку російської окупаційної адміністрації. Так, зокрема, у номері за лютий 1915 р. вказується про вивезення 41 особи в Тобольську, 31 – в Томську, 23 – в Саратовську губернії²⁶.

Про примусово вивезених та біженців до Росії досить емоційно писав З. Кузеля у своїй статті «Галицькі емігранти в Росії». Автор відмітив, що першими примусово виселенцями стали галицькі заручники. Російські власті брали в них найзначніших і найвпливовіших людей, серед яких було багато представників інтелігенції. З огляду на київські часописи З. Кузеля вказував, що через Київ пройшло понад тисячі осіб, хоча на його особисту думку їх було більше²⁷. Поряд з цим автор вказував на складні побутові умови виселенців²⁸.

На сторінках часопису подавалася також інформація про те, що російська влада, відступаючи з Галичини, взялася за примусове вивезення з території краю чоловіків віком 18-50 років, придатних до праці і розбудови власних губерній²⁹.

Інформував та журився «Вісник Союзу Визволення України» і про долю окремих виселенців. Так, наприклад, у номері за вміщено дані про смерть галицького громадського діяча-виселенця К. Паньківського³⁰.

На сторінках часопису мають місце досить виважені узагальнюючі огляди, як щодо подій 1914-1915 рр., так і 1916 р. Наприклад, в редакційній статті «Росія і австрійська Україна» відмічається, що «царські армії перейшли Карпати, і хмари царських чиновників, жандармів і охоранки вслід за ними почали «возз'єднувати» країну «вводити руське управління», насаджувати православ'я, церковно-приходські школи, «курси російської мови» й інші блага російського режиму та нищити силоміць український рух». «Зараз усі школи й товариства та інституції замкнено, українська мова заборонена, українські книжки і бібліотеки по містах і селах, навіть у населення наказано нищити. Цілий ряд українських діячів-інтелігентів заарештовано і вислано в Сибір і в «не столь отдаленные» губернії, а про труси, допити й усякі інші переслідування нема що й згадувати. Російський уряд в повній мірі проявив себе, і показав, «що хоче він зробити з нещасної Галичини. В своїй діяльності він використовував випробуваний метод. З одного боку нищив українську інтелігенцію, а з іншого – силувався внести розлад між нею і простим народом» – писалося далі у статті³¹.

Зустрічаються у «Віснику Союзу Визволення України» і елементи порівняння. Наприклад, у випуску за 10 вересня 1916 р. зустрічаємо інформацію про те, що «росіяни, які знову прийшли (мається на увазі 1916 р. – Авт.) до Галичини, не відрізняються від тих, хто були тут в 1914-1915 рр., і їх поведінка супроти українців подібна... і так само відбувається нищення української культури»³².

Таким чином, «Вісник Союзу Визволення України» по праву можна вважати важливим джерелом висвітлення взаємин галицької інтелігенції з російською владою в воєнний період 1914-1916 рр. На його сторінках можна зустріти чимало фактажу з вказаної проблеми. В часопису знайшлося місце як їх суспільно-політичним, так і соціально-економічним та національно-культурним аспектам.

Примітки

1. Дорошенко Д. Мої спомини про недавнє минуле (1914-1920 роки): Науково-популярне видання / Д. Дорошенко. – К.: Темпора, 2007. – 632 с.; Петрович І. Галичина під час російської окупації: серпень 1914 – червень 1915 / І. Петрович. – Накладом в-цтва «Політична бібліотека», 1915. – 116 с.
2. Історія Української РСР: у 8 т., 10 кн. – К. Наукова думка, 1978. – Т.4.: Україна в період імперіалізму (1900 – 1917). – 531 с.
3. Бахтуріна А. Політика Російської Імперії в Восточній Галиції в годы Первой мировой войны / А. Бахтуріна / [В. В. Шелохаев (предисл.)]; Ассоциация исследователей российского общества XX века. –

- М.: АИРО – XX, 2000. – 239 с.; Савченко В. Н. Восточная Галиция в 1914-1915 годах // Отечественная история. – 2002. – №5. – С. 76-89.
4. Баран І. В. Нищення російськими властями української мови, школи та освіти в Галичині на початку Першої світової війни / І. В. Баран, О. Я. Мазур. «Держава та армія» № 724 // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – Львів, 2012. – С. 99-107; Берест І. Р. Репресивні акції щодо населення Східної Галичини в роки Першої світової війни / І. Р. Берест. «Держава та армія» №584 // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – Львів, 2012. – С. 99-107; Брицький П. Західноукраїнські землі у роки Першої світової війни // Історична панорама: Збірник наукових статей / П. Брицький. – Чернівці: Рута, 2004. – Випуск II. – С. 98-109; Велика війна 1914-1918 рр. і Україна. У двох книгах. Кн. 1. Історичні нариси. – К.: ТОВ «Вид-во «КЛЮ»», 2014. – 784 с.; Олійник С. В. Галицьке вчительство в умовах освітньої політики окупаційної влади російського царизму в період Першої світової війни / С. В. Олійник // Вісник Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Історичні науки / [рекол.: В. С. Степанков (відп. редм.) та ін.]. – Кам'янець-Подільський: Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка, 2013. – Вип. 6: На пошану професора А. Г. Філінюка. – С. 573-580.
 5. До українського народу в Росії // Вісник Союзу Визволення України. – 1914. – Ч. 1. – С. 8.
 6. В Галичині // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 7-8. – С. 20.
 7. Перенесення москвофільських часописів зі Львова до Києва // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 29-30. – С. 22.
 8. Кузеля З. Галицькі «емігранти» в Росії / З. Кузеля // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 33-34. – С. 9.
 9. Кузеля З. Галицькі «емігранти» в Росії / З. Кузеля // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 39-40. – С. 11.
 10. Лозинський М. Галичина в житті України / М. Лозинський // Вісник Союзу Визволення України. – 1916. – Ч. 67-68. – С. 55.
 11. Там само. – С. 55-56.
 12. Троцький М. Сила національної організації / М. Троцький // Вісник Союзу Визволення України. – 1916. – Ч. 115. – С. 588.
 13. Справа перенесення «Прикарпатської Руси» до Тернополя // Вісник Союзу Визволення України. – 1916. – Ч. 116. – С. 614-615.
 14. Льопов А. Батько Дудикевич і його діти / А. Льопов // Вісник Союзу Визволення України. – 1916. – Ч. 118. – С. 644-645.
 15. Галицькі москвофілки приймають православ'я // Вісник Союзу Визволення України. – 1916. – Ч. 73-74. – С. 110.
 16. Проти московського насильства // Вісник Союзу Визволення України. – 1914. – № 3-4. – С. 1.
 17. Там само.

18. Там само.
19. Протести // Вісник Союзу Визволення України. – 1914. – № 3-4. – С. 2-4.
20. Там само. – С. 3.
21. Там само.
22. В Галичині // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 7-8. – С. 20.
23. Українські товариства і організації у Львові в часі російської інвазії // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 35-36. – С. 9-11; – Ч. 37-38. – С. 12; – Ч. 39-40. – С. 15; – Ч. 51-52. – С. 14-15
24. Українські концерти для ранених жовнів у Відні // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 17-18. – С. 15-16; Шевченківські концерти у Відні // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 17-18. – С. 15.
25. Берест І. Р. Репресивні акції щодо населення Східної Галичини в роки Першої світової війни // Вісник Національного університету «Львівська політехніка» «Держава та армія» №584. – Львів, 2012. – С. 54-55.
26. Російська рука в Галичині // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 9-10. – С. 20-21.
27. Кузеля З. Галицькі емігранти в Росії / З. Кузеля // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 29-30. – С. 16.
28. Там само.
29. Варварський розпорядок «губернатора Галичини» // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 29-30. – С. 22.
30. Посмертна згадка // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 53-54. – С. 15.
31. Росія і австрійська Україна (з приводу увільнення України від Москалів) // Вісник Союзу Визволення України. – 1915. – Ч. 21-22. – С. 3.
32. Троцький М. Сила національної організації / М. Троцький // Вісник Союзу Визволення України. – 1916. – Ч. 115. – С. 587.

S. Olijnyk. Materials of the journal «Bulletin of the Union of Liberation of Ukraine» about the relationship Galician intelligentsia with the Russian authorities during the war of 1914-1916. The article conducts the source research of «Union of Ukrainian Liberation journal» on the subject of illustration the relationships between Galician intelligentsia and Russian authorities during the war period 1914-1916 years, it discloses their social, political, economical, and national-cultural aspects. It is determined the relevance of this issue. It is analyzed the historiography of the problem, which demonstrates the necessity of proper scientific studies.

The publication notes, that journal has a large number of tags, which inform about the reaction of Galician intelligentsia on the Russian occupational authorities' activity on the Galician territory (repressions, oppressions, deportation, closing Ukrainian organizations, the persecution of the Greek Catholic Church).

The editors of the magazine tried to draw the reader's attention to the life Galician people which were deported to Russia, and give statistical data. The magazine

presents information about the Galician refugees in Europe who did not want to be challenged by the Russian authorities, about their cultural, educational a social and political activity in exile.

The published materials contain the traces of relationship between Galician Muscophiles and Russian authorities. The authors noted a difficult nature of the relationships, the existence of disputes, and showed the true nature of anti-Ukrainian Galician Muscophiles.

Key words: *«Union Of Ukrainian Liberation journal», Galicia, Galician intelligentsia, the Russian Empire, the Russian occupational authorities, the Russian occupation.*

Отримано: 17.07.2014 р.